

[A. C. Normann.]

rakter, som i øvrigt vel i flere henseender allerede er forældede.

Jeg har over for det ærede medlem hr. Erik Eriksen omtalt disse ting ret udførligt for at vise, at der i alt fald er vigtige forhold, som ubetinget må afklares; men alligevel galoperer venstre nu ind i denne skæbnesvangre atompolitik med bind for øjnene. Og vi undres over og spejder efter, om der dog ikke kunne være nogle besindige blandt de sjællandske-bornholmske venstremænd, blot så mange, at der f. eks. kunne komme en resolution, der ikke var enstemmig, ud deraf. Men nej, venstre er sikker på sin atomsag og kender ikke til tvivlere, i hvert fald ikke på Sjælland og Bornholm. Det kunne jo gå sådan — jeg ved ikke, om det vil gå sådan, men jeg mener, den mulighed foreligger — at ingen om 3-4 år tænker sig, at de små lande overhovedet skal have atomvåben.

Jeg minder om, hvad kaptajnløjtnant Eggert Petersen den 28. maj skrev i en kronik i Aktuelt. Det hedder heri bl. a. — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Men hvor opgaven drejer sig om at forebygge, at et lille grænseområde som Danmark tages ved et kup fra den ene dag til den anden, kan det næppe være politisk muligt og militært nødvendigt, at man griber til anvendelse af kernevåben.“

Jeg har nævnt en række grunde til det radikale venstres holdning over for dette spørgsmål, der er af en vigtighed, som slet ikke kan sammenlignes med, hvad der ellers samler og skiller partierne, når vi taler om Danmarks militærpolitik.

Det var disse spørgsmål i udtalelsen fra det radikale venstres landsmøde, jeg ønskede yderligere at uddybe, idet jeg i øvrigt var enig i indholdet af den vedtagne resolution, og jeg har lyst til at sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at når jeg alligevel stemte imod, var det på grund af utilfredshed med resolutionens formelle udformning, som jeg for min del havde opponeret imod. Men i øvrigt synes jeg, at jeg må sige direkte til det ærede medlem, at denne interne drøftelse jo ikke vedkommer andre end den forsamling, der overværede den.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen beskæftigede sig efter sin sædvane — det er en tilbagevendende oplevelse for os ved alle disse debatter — også denne gang ret indgående med forholdet mellem regeringspartierne og da navnlig forholdet mellem socialdemokratiet og det radikale venstre. Det slår mig, hver eneste gang jeg hører det ærede medlem tale herom, at sjældent føles en politisk forargelse mere kunstig og i højere grad oparbejdet ved selvsuggestion, end når venstre bebrejder det radikale venstre det parlamentariske samarbejde med socialdemokratiet. I en passage i vor politiske historie på adskillige årtier havde venstrepartierne, også den del af venstre, i hvilken det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde sine politiske aner, et yderst virksomt samarbejde med socialdemokratiet. Og hvilket socialdemokrati var det dengang? Et parti, der dengang var socialistisk og kæmpede for socialismens gennemførelse. Det var Holms og Hørdums og Borgbjergs og A. C. Meyers socialdemokrati. Ja, jeg generer vel ikke mine socialdemokratiske venner ved at tilføje, at det var Karl Marx' socialdemokrati, idet jeg her taler om en periode, der ligger temmelig langt tilbage i historien. Det samarbejde gik ikke fra venstres side og heller ikke fra socialdemokratiets side ud på at tvinge socialistiske principper til sejr her i landet, at gennemføre, gennempresse socialismen, sådan som det ærede medlem også i dag giver det udseende af. Nej, det gik ud på at gennemføre reformer, også økonomiske reformer, som de to grupper venstre og socialdemokratiet dengang fandt nyttige for landet, og som de kunnes enes om. Selv socialdemokratiets meget krasse socialisme afskrækkede ikke venstre fra dette i bedste forstand parlamentariske samarbejde for at bekæmpe højre.

Det pudsige er, at forargelsen nu gælder samarbejdet med et socialdemokrati, der i mellemtiden har været på ustandselig vandring bort fra socialismen, som ikke er et revolutionært parti, og som vel kan siges at være til højre for venstres gamle linje. Det er en ting, der siger noget. Om ikke andet, siger det noget om den vej, venstre har gennemvandet i den samme periode, at venstre nu daglig bedyrer sin afsky for